

# ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

## ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 17 JANUARI 2013

7e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRICHT WERKNEMERS - bijdragen werkgevers  
tegensprekelijk  
definitief

in de zaak:

1. **GEROMA NV**, met maatschappelijke zetel te 2547 LINT, Molenveld 47, appellante, vertegenwoordigd door mr. BOEL A. loco mr. MERGITS Bert, advocaat te 2018 ANTWERPEN, Mechelsesteenweg 247 bus 14,

tegen:

1. **RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID**, openbare instelling, met zetel te 1060 BRUSSEL, Victor Hortaplein, 11, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. DE KERPEL S. loco mr. DERVEAUX Pieter, advocaat te 1930 ZAVENTEM, Parklaan 54.

\*\*\*

\*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 24 juni 1997 door de arbeidsrechtbank te Antwerpen, e kamer (A.R. ),
- het voor eensluidend verklaard afschrift van het vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 19 mei 2008 door de arbeidsrechtbank te Antwerpen, e kamer (A.R. ),

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het arrest, uitgesproken op tegenspraak op 16 november 2001 door het Arbeidshof te Antwerpen, afdeling Antwerpen,
- het voor eensluidend verklaard afschrift van het arrest, uitgesproken op tegenspraak op 8 mei 2009 door het Arbeidshof te Antwerpen, afdeling Antwerpen,
- het voor eensluidend verklaard afschrift van het arrest, uitgesproken op 30 mei 2011 door de derde kamer van het Hof van Cassatie.
- het dagvaarding na Cassatie, betekend op 26 december 2011 en ontvangen ter griffie op 25 januari 2012,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

\*\*\*

\*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 20 december 2012, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

\*\*\*

\*

## I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De nv Geroma was eigenaar van twee videotheken en een wassalon in Antwerpen. De uitbating van de videotheken en het wassalon werd toevertrouwd aan personen die met de nv Geroma een '*dienstverhuringsovereenkomst*' ondertekenden en die als zelfstandigen werden aangezien. Ze werden in de overeenkomst '*tussenhandelaars*' genoemd.

In 1993 werd door de sociale inspectie een onderzoek uitgevoerd naar het precieze statuut van deze '*tussenhandelaars*'. De conclusie was dat de betrokkenen in feite arbeid onder gezag verrichtten en dus onderworpen waren aan de sociale zekerheid van de werknemers.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid ging dan ook over tot een ambtshalve onderwerping aan de sociale zekerheid der werknemers van de betrokken '*tussenhandelaars*'.

2.

Bij afzonderlijke dagvaardingen van 21 januari 1994, 18 april 1994 en 20 december 1995 vorderde de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid de bijdragen, bijdrageopslagen en intresten voor een periode die zich uitstrekte van het 4<sup>e</sup> kwartaal 1991 tot en met het 4<sup>e</sup> kwartaal 1993.

Bij tussenvonnissen van 24 juni 1997 heeft de arbeidsrechtbank te Antwerpen de verschillende vorderingen samengevoegd. In het beschikkend gedeelte van het vonnis werden de vorderingen enkel ontvankelijk verklaard en werd, alvorens recht te

doen ten gronde, de heropening van de debatten bevolen ten einde de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid de mogelijkheid te geven aanvullende documenten neer te leggen, met name de formulieren F33 en de berichten van wijziging der bijdragen. In het motiverend gedeelte van het vonnis werd echter reeds beslist dat er een gezagrelatie bestond tussen de nv Geroma en de betrokken 'tussenhandelaars'.

Tegen dit tussen vonnis werd door de nv Geroma hoger beroep aangetekend op 19 maart 1998.

Bij arrest van 16 november 2001 werd het hoger beroep ontvankelijk verklaard en werd de onderzoeksmaatregel bevolen door de eerste rechter bevestigd. De zaak werd in toepassing van artikel 1068, al. 2, van het Gerechtelijk Wetboek terug verwezen naar de eerste rechter, zonder dat het hof zich uitsprak over de grond van de betwisting.

3.

Bij vonnis van 19 mei 2008 van de arbeidsrechtbank werden de vorderingen van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid gegrond verklaard en werd de nv Geroma veroordeeld tot betaling van de som van 32.209,85 € in hoofdsom, gedeeltelijk vermeerderd met de intresten. De arbeidsrechtbank was van oordeel dat geen interesten konden toegekend worden voor de periode van 13 mei 2002 tot 27 november 2006 omdat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid in gebreke was gebleven de procedure tijdens deze periode te benaarstigen.

Bij verzoekschrift van 6 juni 2008 stelde de nv Geroma beroep in, zowel tegen het tussenvonnis van 24 juni 1997 als tegen het eindvonnis van 19 mei 2008. De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid stelde een incidenteel beroep in ten einde te horen zeggen voor recht dat de intresten voor de periode van 13 mei 2002 tot en met 27 november 2006 wel degelijk verschuldigd waren.

Bij arrest van 8 mei 2009 heeft het arbeidshof te Antwerpen het hoger beroep onontvankelijk verklaard in zoverre het gericht was tegen het tussenvonnis van 24 juni 1997. Het beroep van de nv Geroma tegen het vonnis van 19 mei 2008 werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Het incidenteel beroep van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid werd eveneens ongegrond verklaard. Het vonnis van de eerste rechter werd dus integraal bevestigd.

4.

Op 3 juni 2010 heeft de nv Geroma een cassatievoorziening ingeleid tegen de arresten van het arbeidshof te Antwerpen van 16 november 2001 en 8 mei 2009. Bij arrest van 30 mei 2011 vernietigde het Hof van Cassatie het arrest van 16 november 2001 wegens een motiveringsgebrek, met name in zoverre het geen uitspraak deed over de door de nv Geroma ten gronde aangevoerde argumenten tegen het vonnis van de eerste rechter. Het Hof van Cassatie besliste verder dat de vernietiging van het arrest van 16 november 2001 de vernietiging met zich meebracht van de beslissingen die er het gevolg van waren, te weten het vonnis van de achtste kamer van de arbeidsrechtbank te Antwerpen van 19 mei 2008 en het arrest van het arbeidshof van 8 mei 2009. De zaak werd verwezen voor het arbeidshof te Brussel.

5.

Bij exploit van 26 december 2011 is de nv Geroma overgegaan tot de betekening van het cassatiearrest en tot dagvaarding van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid voor dit hof.

6.

Op 25 augustus 2009 en 29 september 2009 is de nv Geroma onder voorbehoud overgegaan tot de betaling van de bijdragen, intresten, bijdrageopslagen en de procedurekosten waartoe zij veroordeeld werd.

## **II. DE ONTVANKELIJKHEID.**

Als gevolg van het arrest van het Hof van Cassatie dient dit arbeidshof zich uit te spreken over het hoger beroep dat op 19 maart 1998 werd ingesteld door de nv Geroma tegen het tussenvonnis van de arbeidsrechtbank te Antwerpen van 24 juni 1997.

Dit beroep is regelmatig naar de vorm. Er wordt geen betekeningsakte voorgelegd van het vonnis van de arbeidsrechtbank van 24 juni 1997 zodanig dat het hoger beroep ook tijdig is ingesteld.

De zaak werd na cassatie rechtsgeldig aanhangig gemaakt door de betekening van het cassatiearrest en de dagvaarding voor dit hof.

De tegeneis geformuleerd door de nv Geroma in graad van beroep, waarbij de veroordeling wordt gevraagd van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid tot terugbetaling van de sommen die werden uitbetaald in uitvoering van het vonnis van 19 mei 2008 en het arrest van 8 mei 2009, is eveneens ontvankelijk.

## **III. BEOORDELING.**

### **Evocatie.**

1.

In zijn vonnis van 24 juni 1997 oordeelde de arbeidsrechtbank dat een gezagsrelatie aanwezig was tussen de nv Geroma en de zogenaamde tussenhandelaars. De arbeidsrechtbank stelde echter vast dat zij niet over de noodzakelijke documenten beschikte om tot een precieze verificatie over te gaan van de gevorderde bedragen en beval de heropening van de debatten.

Het tussenvonnis is een eindvonnis in zoverre het impliciet maar zeker oordeelde dat de vordering van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid principieel gegrond was en alleen een heropening van de debatten beval teneinde de precieze omvang van de vordering te kunnen bepalen.

Overeenkomstig artikel 1068 van het Gerechtelijk Wetboek maakt het hoger beroep tegen een eindvonnis of tegen een vonnis alvorens recht te doen, het geschil zelf aanhangig bij de rechter in hoger beroep. Deze verwijst de zaak alleen dan naar de eerste rechter indien hij, zelfs gedeeltelijk, een in het aangevochten vonnis bevolen onderzoeksmaatregel bevestigt. De beslissing tot heropening van de debatten is echter geen onderzoeksmaatregel in de zin van artikel 1068, al. 2 Ger. W.

Zulks houdt in dat, indien het hof het bestreden vonnis bevestigt met betrekking tot de onderwerping aan de sociale zekerheid van de werknemer, het hof eveneens uitspraak moet doen over de precieze omvang van de vordering.

**De standpunten van partijen.**

2.

De nv Geroma is van oordeel dat de eerste rechter ten onrechte het bestaan van een gezagsrelatie weerhouden heeft. De nv Geroma verwijst naar de cassatierechtspraak, zoals die bevestigd wordt in artikel 332 van de programmawet van 27 december 2006, waarin het principe vastgelegd wordt dat wanneer partijen zelf een kwalificatie gegeven hebben aan hun overeenkomst, de rechter van deze kwalificatie alleen kan afwijken wanneer hij vaststelt dat de wijze waarop de overeenkomst wordt uitgeoefend met deze kwalificatie onverenigbaar is. Volgens de nv Geroma is het op basis van de dienstverhuringsovereenkomsten tussen partijen duidelijk dat er een gezamenlijke wil aanwezig was om de samenwerking tussen partijen op zelfstandige wijze te organiseren. Zulks blijkt volgens haar verder uit het feit de tussenhandelaars zich aansloten bij een sociaal verzekeringsfonds, een inschrijving namen in het handelsregister, in het bezit waren van een BTW nummer en in de loop van de uitvoering van de overeenkomst nooit protesteerden tegen de wijze van uitvoering van de overeenkomst. Volgens de nv Geroma blijkt uit de overeenkomsten en uit de uitvoering ervan dat de tussenhandelaars een vrijheid van organisatie van de werktijd hadden, doordat zij bijvoorbeeld zelfstandig hun vakantie konden bepalen maar ook doordat dat zij de vrijheid hadden om zich in de uitvoering van een arbeidsovereenkomst te laten vervangen, wat ook effectief zou gebeurd zijn. De afspraken die tussen partijen bestonden met betrekking tot de na te leven openingsuren wijzen, volgens de nv Geroma, niet op een ondergeschikt verband maar zijn afspraken die in het kader van een goede commerciële organisatie werden vastgelegd. De nv Geroma houdt ook voor dat zij niet over de mogelijkheid beschikte om een hiërarchische controle over de tussenhandelaars uit te oefenen.

In ondergeschikte orde vraagt de nv Geroma een herleiding van de intresten omdat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid in gebreke zou gebleven zijn met betrekking tot het voorleggen van de stukken, waarvan de voorlegging bevolen werd door het tussenvonnis van 24 juni 1997 en omdat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid in gebreke zou gebleven zijn om de procedure te benaarstigen tussen 13 mei 2002 en 27 november 2006.

3.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid stelt dat uit de voorgelegde overeenkomsten en uit de voorgelegde ondervragingen van de afgevaardigde bestuurder van de nv Geroma en sommige tussenhandelaars voldoende blijkt dat de uitvoering van de overeenkomst niet verenigbaar was met een kwalificatie van een samenwerking in zelfstandig verband. De Rijksdienst wijst erop dat de openingsuren eenzijdig werden vastgesteld door de nv Geroma, dat de tussenhandelaars op geen enkele wijze tussen kwamen in de bestelling van de video's die verhuurd werden en in de leveringen, dat de nv Geroma exclusief besliste over de prijzen van de verhuring, dat het pand waarin de taken werden uitgeoefend eigendom was van de nv Geroma, die ook alle kosten van de uitbating ten laste nam, dat de tussenhandelaars in de uitvoering van hun taken onder voortdurende controle stonden, dat de verloning van de tussenhandelaars bestond in een vaste maandelijkse forfaitaire vergoeding, dat de tussenhandelaars niet zelf hun vakantie konden nemen, dat zij tijdens hun vakantie doorbetaald werden, en dat de tussenhandelaars geen enkel financieel risico namen.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid verzet zich tegen een gedeeltelijke vermindering van de intresten.

#### **De hoofdvordering.**

4.

Overeenkomstig artikel 1, § 1, van de wet van 27 juni 1969 betreffende de maatschappelijke zekerheid der werknemers vindt die wet toepassing op de werknemers en de werkgevers die door een arbeidsovereenkomst zijn verbonden. Overeenkomstig artikel 14, § 1, van diezelfde wet worden de bijdragen voor sociale zekerheid berekend op grond van het loon van de werknemers. Artikel 22 van dezelfde wet laat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid toe om, wanneer geen of onvolledige aangifte is gedaan, ambtshalve het bedrag van de verschuldigde bijdragen te bepalen aan de hand van alle voorhanden zijnde gegevens of na alle daartoe nuttig geachte inlichtingen te hebben ingewonnen bij de werkgever, die verplicht is deze inlichtingen te verstrekken.

Overeenkomstig een vaste cassatierechtspraak sinds het jaar 2002 dient de rechter, indien de partijen zelf uitdrukkelijk aan hun overeenkomst een bepaalde kwalificatie hebben gegeven, met deze kwalificatie rekening te houden, en kan hij slechts besluiten tot het bestaan van een arbeidsovereenkomst, wanneer hij vaststelt dat de wijze waarop de overeenkomst werd uitgevoerd, onverenigbaar is met de uitvoering van een zelfstandige arbeid.

De wettelijke grondslag van deze rechtspraak is de bindende kracht van de overeenkomst, zoals die voortvloeit uit artikel 1134 van het Burgerlijk Wetboek. De afspraken die de partijen hebben gemaakt met betrekking tot de rechtsregels, die zij op hun overeenkomst wensen toegepast te zien hebben, als onderdeel van de overeenkomst, bindende kracht tussen de partijen, althans indien ze wettig zijn aangegaan. De rechter moet rekening houden met datgene waartoe de partijen zich werkelijk hebben willen verbinden (cfr. W. VAN EECKHOUTTE, *Gezag in de cassatierechtspraak. Een kwestie van bewijs, interpretatie en kwalificatie*, *NJW* 2005, p. 8, nr. 23). Uitgangspunt daarbij is wel dat het moet gaan om een bewust door de partijen vooropgezette kwalificatie. De expliciete of impliciete keuze moet echt gemaakt zijn (W. VAN EECKHOUTTE, W. en G. DE MAESENEER, *'Arbeidsrelatiewet, het bepalen van de rechtsaard van arbeidsrelaties*, *N.J.T.* 14.02.2007, p. 55). Indien de keuzevrijheid niet voorhanden bleek, en de aard van de arbeidsrelatie om welke reden dan ook door een der partijen - meestal de economisch sterke partij - werd opgedrongen, dan kan deze kwalificatie niet als startpunt worden genomen voor het onderzoek naar de aard van de relatie. (A. VAN REGENMORTEL, *De arbeidsrelatiewet : continuering van de cassatierechtspraak?* in M. RIGAUX en A. VAN REGENMORTEL, *Rechts(on)zekerheid omtrent schijnzelfstandigheid*, 122).

5.

In de eerste plaats dient bij de lezing van de voorgelegde *'dienstverhuringsovereenkomsten'* vastgesteld te worden dat deze enkel formeel verwijzen naar een samenwerking op zelfstandige basis. In de inleidende bepaling van de overeenkomst is sprake van 'zelfstandige tussenhandelaars' en op het einde van de overeenkomst wordt vermeld dat de tussenhandelaar zich volledig in orde zal moeten stellen met het handelsregister, BTW, sociale wetten enz. Inhoudelijk bevat de overeenkomst echter weinig of geen elementen die toelaten te oordelen dat de partijen hun samenwerking op een zelfstandige wijze hebben willen organiseren.

De enige zin die op enige zelfstandigheid zou kunnen wijzen is de zin, geciteerd door de nv Geroma: "*De tussenhandelaar zal volledig zelfstandig over de manier van handelen en werken kunnen beslissen*". Daarbij wordt echter niet gezegd dat dit geen op zichzelf staande bepaling is van de overeenkomst, maar wel een onderdeel van artikel 4 van de overeenkomst waarin voorzien wordt dat de tussenhandelaar erover moet waken dat de videotheek regelmatig wordt gereinigd en onderhouden. De zelfstandigheid die in artikel 4 wordt vermeld lijkt dan ook enkel verband te houden met de reiniging en het onderhoud van de videotheken.

Geen belang kan daarbij gehecht worden aan de zin dat "*de elementen van de overeenkomst in gemeen overleg en met instemming van beide partijen zijn overeengekomen en dat deze punten in gemeen overleg kunnen gewijzigd worden*". Deze bepaling is kenmerkend voor iedere overeenkomst, en niet specifiek voor een overeenkomst van samenwerking op zelfstandige basis.

6.

Bovendien zijn er een aantal elementen, zowel in de overeenkomst zelf, als in de uitvoering ervan, die niet verenigbaar zijn met de kwalificatie van de overeenkomst als een samenwerking op zelfstandige basis.

- 1) Er is sprake van een zeer nauwgezette controle, zowel op de openingsuren van de videotheken als op de dagelijkse werking. Artikel 3 van de overeenkomst voorziet dat de tussenhandelaar zal instaan voor het dagelijks opstarten van de individuele aanwezige computer "*zodat alle mogelijke gegevens zullen worden opgeslagen in het geheugen van de computer*". Uit de verklaring van de afgevaardigde bestuurder van de nv Geroma van 12 november 1992 blijkt dat de bedoeling van dit opstarten expliciet is dat de aanwezigheid van de tussenhandelaars tijdens de openingsuren kan gecontroleerd worden. Dit wordt ook bevestigd door één van de tussenhandelaars, de heer Colonne. In de meeste overeenkomsten die door de nv Geroma voorgelegd worden is verder uitdrukkelijk voorzien dat het niet gebruiken van de computer als een ernstige fout zal beschouwd worden. De openingsuren konden overigens niet vrij bepaald worden door de tussenhandelaars.
- 2) De tussenhandelaars worden uitsluitend betaald met een vaste wedde. Hun inkomen is dus op geen enkele wijze afhankelijk van hun prestaties, noch voor wat betreft de omvang van die prestaties als voor wat betreft de commerciële kwaliteit van die prestaties. De tussenhandelaar die zijn videotheek of zijn wassalon op commerciële wijze runt, ontvangt aldus daarvoor geen enkele beloning. Weliswaar is een vaste verloning niet in se onverenigbaar met een samenwerking op zelfstandige basis, maar het is wel een sterke indicatie van een samenwerking in ondergeschikt verband, wanneer de verloning enkel bepaald wordt door het aantal uren waarbinnen de 'medewerker' zijn arbeidstijd ter beschikking stelt van zijn medecontractant.
- 3) Uit de verklaring van de afgevaardigde bestuurder blijkt dat de tussenhandelaar, na een jaar werken, recht heeft op een maand vakantie en dat deze vakantie betaald wordt door de nv Geroma. In een overeenkomst op basis van zelfstandige samenwerking, is het totaal ongebruikelijk dat de zelfstandige medewerker een vergoeding ontvangt voor de periode waarin hij geen prestaties levert. Duidelijk is dat de nv Geroma in feite de tussenhandelaars heeft willen vergoeden naar analogie met hetgeen waarop een werknemer onder arbeidsovereenkomst recht heeft. Dit wijst op de bedoeling van de partijen om de wetgeving op de

arbeidsovereenkomsten, en bijgevolg ook de wetgeving op de sociale zekerheid van de werknemers, te omzeilen.

- 4) De tussenhandelaars hadden geen enkel initiatief of verantwoordelijkheid in de exploitatie van de videotheek of het wassalon. Zij konden de openingsuren niet vrij vaststellen, zij konden niet bepalen welke video's werden aangekocht voor verhuur noch zelf op zoek gaan naar de meest voordelige leverancier. Zij hadden geen bevoegdheid om de prijzen voor de verhuur vast te stellen en aldus enig commercieel beleid te voeren waarbij de verhuurprijs van de video's werd aangepast aan de vraag, de duur van de verhuur of de recentheid van de video's. Alle kosten in verband met de uitbating werden gedragen door de nv Geroma, de ontvangsten werden dagelijks afgehaald in de winkel. De tussenhandelaars hadden ook geen enkel financieel risico bij de exploitatie van de zaak.
- 5) Het was de nv Geroma die een verzekering burgerlijke aansprakelijkheid afsloot voor zijn medewerkers.

Het geheel van deze elementen is, samengenomen en in hun onderling verband, onverenigbaar met de kwalificatie van de overeenkomst als een overeenkomst op zelfstandige basis.

7.

De door de nv Geroma aangebrachte elementen leiden niet tot een andere conclusie.

Uit de voorgelegde overeenkomsten van de videotheken blijkt niet, zoals de nv Geroma aanvoert, dat alle tussenhandelaars de bevoegdheid hadden om zich te laten vervangen. Deze conclusie blijkt in het bijzonder niet uit artikel 4 van de overeenkomsten met de uitbaters van de videotheken. Artikel 4 houdt enkel de bepaling in dat de tussenhandelaars volledig zelfstandig kunnen beslissen over 'de manier van handelen en werken', maar zoals reeds vermeld werd, maakt deze bepaling een onderdeel uit van een artikel 4 van de overeenkomst dat betrekking heeft op de reiniging en het onderhoud van de videotheek. Er wordt ook niet aangetoond dat de uitbaters van de videotheek zich in feite lieten vervangen.

Een dergelijke clause in verband met de vervanging komt wel voor in de overeenkomst die op 31 december 1981 werd afgesloten met mevrouw Van Hove voor de uitbating van een wassalon. In zijn verklaring van 30 november 1993 stelt de afgevaardigde bestuurder echter dat mevrouw van Hove werkte onder dezelfde voorwaarden als de andere zelfstandigen tussenhandelaars. Het is aldus zeer de vraag of de in 1981 afgesloten overeenkomst nog toepasselijk was in de periode waarop de regularisatie betrekking heeft.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid merkt overigens terecht op dat de aanwerving van eigen personeel om zich te laten vervangen alleen dan als onverenigbaar met een arbeidsovereenkomst kan beschouwd worden indien voldaan is aan de dubbele voorwaarde dat de overeenkomst effectief wordt uitgevoerd via de medewerking van zelf aangeworven en bezoldigd personeel en dat deze medewerking leidt tot de exploitatie van een eigen onderneming (Cass. 16 januari 1978, *Arr. Cass.* 1977-1978, 577). Aan deze voorwaarden is niet voldaan. In de besluiten van de nv Geroma wordt enkel vermeld dat mevrouw van Hove, als gevolg van een hospitalisatie gedurende diverse weken, vervangen werd door haar echtgenoot en



een familielid. Daaruit blijkt dus niet dat het ging om zelf aangeworven en bezoldigd personeel. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat deze vervanging leidde tot de exploitatie van een eigen onderneming.

Het wordt niet aangetoond dat de *'tussenhandelaars'* zelf de datum van hun vakantie konden bepalen. Zulks blijkt noch uit de overeenkomsten, noch uit de verklaringen.

De verder door de nv Geroma aangevoerde feiten, met name dat de betrokkenen zich aansloten bij het sociaal statuut van zelfstandigen, onderworpen waren aan de BTW en facturen opstelden zijn op zich geen elementen die wijzen op de wil van de partijen om op zelfstandige basis samen te werken. Zij zijn het gevolg van de kwalificatie die in de overeenkomst aan de samenwerking werd gegeven en die door de medewerkers diende aanvaard te worden om in dienst te kunnen treden.

8.

Het vonnis van de eerste rechter dient aldus bevestigd te worden in zoverre daarin geoordeeld wordt dat de samenwerking tussen partijen in werkelijkheid gebeurde in een ondergeschikt verband en derhalve onderworpen was aan het stelsel van de sociale zekerheid der werknemers.

In het door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid voorgelegde dossier bevinden zich de stukken, waarvan de voorlegging door de arbeidsrechtbank bevolen werd in zijn vonnis van 24 juni 1997. Over het bedrag van de regularisatie wordt voor het hof geen enkele betwisting meer gevoerd zodanig dat de vordering van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid als gegrond voorkomt.

#### **Intresten.**

9.

De nv Geroma is van oordeel dat aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid het recht op intresten dient ontzegd te worden voor twee periodes. De eerste periode is deze gelegen tussen 24 juni 1997, datum van het tussenvonnissen dat de voorlegging van stukken beval tot 23 januari 1998, datum waarop deze stukken werden voorgelegd. De tweede periode is de periode van 13 mei 2002 tot 27 november 2006, omdat in deze periode de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid in gebreke zou gebleven zijn om de procedure te benaarstigen.

In het tussenvonnissen van 24 juni 1997 werd de voorlegging bevolen van de formulieren F 33 en de wijzigende berichten. De zaak werd "te dien einde" vastgesteld op de openbare terechtzitting van 28 januari 1998. De besluiten van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid met de aanvullende stukken werden neergelegd op 27 januari 1998. Alhoewel de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid een meer diligente houding had kunnen aannemen door niet te wachten tot de laatste dag voor de zitting om de gevraagde stukken mede te delen, kan enkel vastgesteld worden dat juridisch de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid een correcte uitvoering gegeven heeft aan het vonnis van de arbeidsrechtbank. Er zijn dan ook geen redenen om het bedrag van de intresten te beperken voor de periode tussen de uitspraak van het tussenvonnissen en de datum van de neerlegging van de stukken.

Met betrekking tot de tweede periode dient als principiële uitgangspunt gesteld te worden dat in het kader van een procedure voor de rechtbank beide partijen over gelijkwaardige mogelijkheden beschikken om de procedure te benaarstigen. Behoudens zeer specifieke omstandigheden, is er dan ook geen reden toe om aan

een partij het recht op intresten te ontzeggen omdat zij nagelaten heeft de procedure te benaarstigen. De nv Geroma had, indien zij wou beletten dat de last van de intresten hoger opliep, zelf het initiatief kunnen nemen om de zaak terug voor de rechtbank te brengen.

In casu worden geen specifieke omstandigheden aangetoond die een afwijking van deze regel verrechtvaardigen. Bij nazicht van het dossier stelt het hof overigens vast dat na het arrest van het arbeidshof te Antwerpen van 16 november 2001 het de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid was die het initiatief nam om de zaak te laten vaststellen bij toepassing van artikel 747, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek. Conclusietermijnen werden bepaald door een beslissing van 21 december 2001 en de zaak werd vastgesteld op de zitting van maandag 22 april 2002. Terwijl volgens de conclusiekalender de nv Geroma over twee termijnen beschikte om conclusies neer te leggen heeft zij volgens het medegedeelde rechtsplegingsdossier geen conclusies neergelegd. Op verzoek van beide partijen werd de zaak verdaagd naar de zitting van 6 mei 2002 en daarna naar de zitting van 13 mei 2002. Op deze laatste zitting beval de rechtbank de voortzetting van de zaak tot 17 juni 2002 voor nazicht van de stukken. Op de zitting van 13 juni 2002 werd de zaak terug naar de rol gezonden. De nv Geroma heeft dan in augustus 2003 uiteindelijk haar besluiten neergelegd. Daarna heeft zij tot 2006 gewacht om vaststelling te vragen van de zaak in toepassing van artikel 751 van het Gerechtelijk Wetboek, waarbij zij, na ontvangst van de besluiten, de verzending naar de rol vroeg.

De vertraging die de berechting van de zaak heeft gekend is dus evenzeer te wijten aan de nv Geroma als aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid.

Er is aldus geen reden om het recht op intresten te verminderen.

#### **Afrekening.**

10.

De nv Geroma dient, zoals gevorderd, veroordeeld te worden tot de betaling van de som van 32.209,85 €, te vermeerderen met de wettelijke verwijlintresten vanaf 6 januari 1994 op de som van 2.312,62 €, vanaf 31 maart 1994 op de som van 21.867,46 € en vanaf 4 oktober 1995 op de som van 1.312,70 €.

Op dit bedrag dienen in mindering gebracht te worden de betaling van 32.209,85 €, uitgevoerd door de nv Geroma op 25 augustus 2009 en de betaling van 24.010 € uitgevoerd op 30 september 2009.

#### **De tegeneis.**

11.

Vermits het hof de hoofdeis gegrond bevonden heeft is de tegeneis die er toe strekt de terugbetaling te bekomen van de sommen die betaald werden op 25 augustus 2009 en 30 september 2009 ongegrond.

#### **OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF**

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank te Antwerpen van 24 juni 1997 ontvankelijk, doch ongegrond.

Na de zaak in toepassing van artikel 1068 van het Gerechtelijk Wetboek geëvoceerd te hebben:

Veroordeelt de nv Geroma tot betaling van de som van 32.209,85 € te vermeerderen met de wettelijke verwijlntresten

vanaf 6 januari 1994 op de som van 2.312,62 €,

vanaf 31 maart 1994 op de som van 21.867,46 €

vanaf 4 oktober 1995 op de som van 1.312,70 €,

te rekenen tot de datum van effectieve betaling en onder aftrek van de betalingen van 32.209,85 €, uitgevoerd op 25 augustus 2009 en 24.010 €, uitgevoerd op 30 september 2009.


Veroordeelt de nv Geroma tot de proceskosten, tot op heden begroot in hoofde van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid op 66,34 € + 96,26 € + 52,38 € als dagvaardingskosten, 2.000 € als rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg, 82,42 € als kosten begroot door het Hof van Cassatie en 2.200 € als rechtsplegingsvergoeding in graad van beroep.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

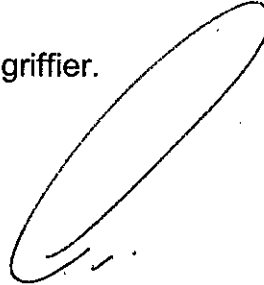
Fernand KENIS,  
Ivo VAN DAMME,  
Karel GACOMS,  
arbeider,  
bijgestaan door :  
Dirk DE RAEDT,

raadsheer,  
raadsheer in sociale zaken, werkgever,  
raadsheer in sociale zaken, werknemer-

griffier.



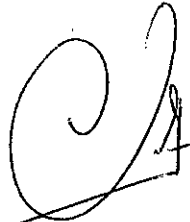
Dirk DE RAEDT



Karel GACOMS



Ivo VAN DAMME



Fernand KENIS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 17 januari 2013 door:

Fernand KENIS, raadsheer,  
bijgestaan door  
Dirk DE RAEDT, griffier.



Dirk DE RAEDT



Fernand KENIS